

Not 26

Högsta förvaltningsdomstolen meddelade den 24 juni 2021 följande dom (mål nr 4302-17).

Bakgrund

1. Överlåtelse och upplåtelse av fastigheter är undantagna från skatteplikt till mervärdesskatt. En fastighetsägare som hyr ut lokaler till en hyresgäst som använder lokalerna i en verksamhet som medför skattskyldighet kan emellertid välja att bli beskattad för uthyrningen (s.k. frivillig skattskyldighet). Fastighetsägaren får då göra avdrag för ingående mervärdesskatt.

2. Om den ingående skatten avser ombyggnadsåtgärder och fastighetsägaren sedan börjar använda fastigheten i en verksamhet som inte är skattepliktig eller överlåter fastigheten så kan fastighetsägaren genom s.k. jämkning bli skyldig att betala tillbaka en viss del av den skatt som har dragits av. Skyldigheten gäller under en s.k. korrigeringsperiod om tio år efter ombyggnaden.

3. Jämkningsfunktionen fungerar på så sätt att den ingående skatt som har dragits av proportioneras ut över korrigeringsperioden. Om det under denna tioårsperiod inträffar en händelse som innebär att fastighetsägaren blir skyldig att jämka så ska den del av den ingående skatten som belöper på den återstående delen av korrigeringsperioden betalas tillbaka.

4. Vid överlåtelse av fastigheter och andra tillgångar som är föremål för jämkningsskyldighet kan den nya ägaren enligt den svenska lagstiftningen i vissa situationer ta över den tidigare ägarens skyldighet att jämka. Så kan ske om en fastighet som omfattas av frivillig skattskyldighet överlåts till någon som är skattskyldig och om tillgångar överlåts i samband med att verksamhet överlåts till någon som driver denna vidare (s.k. verksamhetsöverlåtelse).

5. Om jämkningsskyldigheten tas över av den nya ägaren så behöver den tidigare ägaren inte betala tillbaka någon ingående skatt vid överlåtelsen utan korrigeringsperioden fortsätter i stället att löpa. Om det efter överlåtelsen men under korrigeringsperioden inträffar en sådan händelse som utlöser skyldighet att jämka så är det då den nya ägaren som blir återbetalningsskyldig för den ingående skatten.

6. Sögård Fastigheter AB var frivilligt skattskyldigt för uthyrning av en fastighet som bolaget hade förvärvat under 2012. Även den tidigare ägaren hade varit frivilligt skattskyldig och hade under sin innehavstid gjort avdrag för ingående skatt avseende ombyggnadsåtgärder på fastigheten. Sögård Fastigheter fortsatte att hyra ut fastigheten med skatteplikt men

under 2013 sålde bolaget fastigheten till två privatpersoner. Den frivilliga skattskyldigheten upphörde därmed.

7. Skatteverket beslutade att Sögård Fastigheter var skyldigt att jämka den del av den tidigare ägarens avdrag för ingående skatt som hänförde sig till återstoden av korrigeringstiden. Som grund för beslutet hänvisade Skatteverket både till att bolaget hade tagit över jämkningsskyldigheten enligt bestämmelserna om överlåtelse av fastigheter som omfattas av frivillig skattskyldighet och till att bolagets förvärv av fastigheten fick anses ha skett genom en verksamhetsöverlåtelse.

8. Bolaget överklagade Skatteverkets beslut till Förvaltningsrätten i Falun som avslog överklagandet.

9. Bolaget överklagade vidare till Kammarrätten i Sundsvall som biföll överklagandet och förklarade att bolaget inte var skyldigt att genom jämkning återföra tidigare gjorda avdrag för ingående skatt. Kammarrätten fann att det av EU-domstolens praxis följer att en sådan skyldighet inte kan åläggas någon annan än den som har gjort avdraget. Enligt kammarrätten gällde detta oavsett om det var fråga om en verksamhetsöverlåtelse eller ett rent fastighetsförvärv.

10. Högsta förvaltningsdomstolen har hämtat in ett förhandsavgörande från EU-domstolen, se punkterna 26–32 nedan.

Yrkanden m.m.

11. *Skatteverket* yrkar att Högsta förvaltningsdomstolen ska ändra kammarrättens dom och fastställa Skatteverkets beslut. Skatteverket vidhåller att bolaget ska anses ha tagit över skyldigheten att jämka den tidigare ägarens avdrag för ingående skatt genom en verksamhetsöverlåtelse.

12. *Sögård Fastigheter AB* anser att överklagandet ska avslås.

Skälen för avgörandet

Frågan i målet

13. Frågan i målet är om den som har förvärvat en fastighet är skyldig att jämka avdrag för ingående mervärdesskatt som en tidigare ägare av fastigheten har gjort under sin innehavstid.

Rättslig reglering m.m.

Skatteplikt och frivillig skattskyldighet

14. Enligt 3 kap. 2 § första stycket mervärdesskattelagen (1994:200), ML, undantas, med vissa begränsningar, omsättning av fastigheter och upplåtelse av hyresrätter och andra rättigheter till fastigheter från skatteplikt. Av 3 § andra stycket och 9 kap. 1 § första stycket framgår dock att en fastighetsägare som för stadigvarande användning i en verksamhet som medför skattskyldighet helt eller delvis hyr ut en sådan byggnad som utgör

fastighet kan välja att bli beskattad för denna uthyrning (frivillig skattskyldighet).

15. Om en fastighetsägare som har valt att bli skattskyldig för uthyrning överlåter fastigheten övergår enligt 9 kap. 5 § andra stycket den frivilliga skattskyldigheten från och med tillträdesdagen på den nya ägaren. Enligt bestämmelsen inträder den nya ägaren då i den tidigare ägarens ställe när det gäller rättigheter och skyldigheter enligt lagen.

16. Av 9 kap. 6 § första stycket framgår att den frivilliga skattskyldigheten upphör när fastighetsägaren övergår till att använda fastigheten för annat ändamål än för skattepliktig uthyrning eller annan upplåtelse.

Verksamhetsöverlåtelse

17. I 3 kap. 25 § ML, i den lydelse som är aktuell i målet, anges att omsättning av tillgångar i en verksamhet ska undantas från skatteplikt när en sådan tillgång överläts i samband med att verksamheten överläts, under förutsättning att förvärvaren skulle vara berättigad till avdrag för skatten eller återbetalning av skatten.

18. Bestämmelsen motsvaras av artikel 19 första stycket i mervärdesskattedirektivet (2006/112/EG), där det föreskrivs att vid en överföring av samtliga tillgångar eller någon del därav, vare sig den sker mot ersättning eller gratis eller som tillskott till ett företag, får medlemsstaterna anse att någon leverans av varor inte har ägt rum och att mottagaren träder i överlåtarens ställe.

19. Bestämmelsen i 3 kap. 25 § ML har i praxis tolkats EU-konformt, dvs. på så sätt att en verksamhetsöverlåtelse inte har ansetts utgöra någon omsättning i mervärdesskatteseende (HFD 2014 ref. 1). Paragrafen har numera ersatts av 2 kap. 1 b § där det anges att överlåtelse av tillgångar i en verksamhet som sker i samband med att verksamheten överläts inte anses som omsättning.

Jämkning av avdrag

20. Bestämmelser om jämkning av avdrag för ingående mervärdesskatt finns i 8 a kap. ML och artiklarna 184–192 i mervärdesskattedirektivet. I direktivet används dock termen justering i stället för jämkning.

21. Enligt 8 a kap. 1 § första stycket ML ska avdrag för ingående skatt hänförlig till förvärv av investeringsvaror jämkas om användningen av varan ändras efter förvärvet eller om varan överläts. Med investeringsvaror avses enligt 2 § första stycket bl.a. fastigheter som har varit föremål för ny-, till- eller ombyggnad, om den ingående skatten på kostnaden för denna åtgärd uppgår till minst 100 000 kr.

22. Jämkning ska enligt 4 § första stycket ske bl.a. om en fastighet överläts under förutsättning att avdrag har gjorts för ingående skatt på kostnader för ny-, till- eller ombyggnad som avses i 2 § första stycket. Av 6 § framgår att avdrag för ingående skatt ska jämkas endast när överlåtelse

har skett inom viss tid (korrigeringsstiden), vilken för fastigheter är tio år. Jämkningsen ska enligt 7 § andra stycket göras vid ett enda tillfälle och avse återstoden av korrigeringsstiden.

23. Om förvärvaren av en investeringsvara är skattskyldig ska denne i vissa fall överta överlåtarens rättighet och skyldighet att jämka avdrag för ingående skatt. Enligt 11 § första stycket gäller detta om en investeringsvara, som inte omfattas av frivillig skattskyldighet, överläts i samband med att verksamhet överläts.

24. Enligt 12 § första stycket ska en skattskyldig förvärvare vidare överta överlåtarens rättighet och skyldighet att jämka vid överlåtelse av fastighet i annat fall än som avses i 11 §, dvs. vid överlåtelse av fastighet som omfattas av frivillig skattskyldighet. Detta gäller dock inte om överlåtaren och förvärvaren har träffat avtal om att överlåtaren ska jämka.

25. Bestämmelserna om övertagande av rättighet och skyldighet att jämka avdrag har införts med hänvisning till artikel 188 i mervärdesskattedirektivet, som reglerar vad som ska gälla vid leverans av investeringsvaror under justeringsperioden. I artikel 188.1 anges grunderna för hur justeringen ska göras. I artikel 188.2 föreskrivs att om leveransen av investeringsvarorna är undantagen så får medlemsstaterna avstå från kravet på justering i den mån förvärvaren är en beskattningsbar person som använder investeringsvarorna i fråga uteslutande för transaktioner som medför rätt till avdrag.

Förhandsavgörande från EU-domstolen

26. EU-domstolen har i ett tidigare avgörande funnit att ett bolag som hade förvärvat en fastighet inte kunde åläggas att betala tillbaka mervärdesskatt som säljaren hade dragit av under den tid som denne ägde fastigheten (Pactor Vastgoed, C-622/11, EU:C:2013:649). I det fallet var det från början klart att förvärvaren inte skulle använda fastigheten för skattepliktiga transaktioner.

27. I syfte att få räckvidden av EU-domstolens uttalanden i Pactor Vastgoed klarlagda har Högsta förvaltningsdomstolen i en begäran om förhandsavgörande ställt följande frågor.

28. Om en säljare av en fastighet, på grund av regler som medlemsstaten har infört med stöd av artikel 188.2 i mervärdesskattedirektivet, inte har justerat ett avdrag för ingående skatt eftersom köparen ska använda fastigheten uteslutande för transaktioner som medför rätt till avdrag, föreligger då hinder mot att köparen, i ett fall då justeringstiden alltjämt löper, åläggs att justera avdraget vid den senare tidpunkt då köparen i sin tur överlåter fastigheten till någon som inte ska använda fastigheten för sådana transaktioner?

29. Förändras svaret på frågan om den första överlåtelsen utgör en sådan överföring av tillgångar som avses i artikel 19 i mervärdesskattedirektivet?

30. EU-domstolen besvarade genom dom i mål C-787/18 (EU:C:2020:964) den första frågan på följande sätt.

31. Mervärdesskattedirektivet ska tolkas på så sätt att det utgör hinder för en nationell lagstiftning som föreskriver, med stöd av artikel 188.2 i direktivet, att säljaren av en fastighet inte är skyldig att justera ett avdrag för ingående mervärdesskatt om köparen ska använda fastigheten uteslutande för transaktioner som medför avdragsrätt, samtidigt som den även ålägger köparen att justera avdraget avseende återstoden av korrigeringsperioden vid den tidpunkt då köparen i sin tur överlåter fastigheten till någon som inte ska använda fastigheten för sådana transaktioner.

32. EU-domstolen ansåg att tolkningen av artikel 19 i direktivet var hypotetisk i detta skede av det nationella målet och tog inte upp den andra frågan till prövning.

Högsta förvaltningsdomstolens bedömning

33. Genom EU-domstolens dom är det klarlagt att artikel 188 i mervärdesskattedirektivet inte ger stöd för att i enlighet med den svenska regleringen ålägga den som har förvärvat en fastighet skyldighet att jämka ett avdrag för ingående skatt som har gjorts av en tidigare ägare av fastigheten. I situationer av det slag som avses i artikel 188 är mervärdesskattelagen således inte förenlig med direktivet. Detta innebär att Sögård Fastigheter inte kan åläggas att jämka den tidigare ägarens avdrag med hänvisning till att fastigheten omfattades av frivillig skattskyldighet och att jämnings-skyldigheten på den grunden togs över av bolaget när fastigheten förvärvades.

34. Frågan är då om bolaget kan åläggas att jämka med hänvisning till att fastigheten förvärvades genom en verksamhetsöverlåtelse och att jämnings-skyldigheten på den grunden togs över av bolaget vid förvärvet.

35. EU-domstolen har som framgått inte besvarat frågan om artikel 19 i direktivet ger stöd för att jämnings-skyldigheten förs över till förvärvaren vid en sådan överlåtelse. Det är därmed fortfarande inte klart om den svenska regleringen i detta avseende är förenlig med direktivet. I målet blir det dock aktuellt att ta ställning till den frågan först om det kan fastställas att förvärvet i bolagets fall har skett genom en verksamhetsöverlåtelse. Eftersom det är Skatteverket som påstår att det är fråga om en verksamhetsöverlåtelse är det myndigheten som har bevisbördan för att så är fallet.

36. Mervärdesskattelagens bestämmelser om verksamhetsöverlåtelser ska tolkas mot bakgrund av artikel 19 i direktivet. Av EU-domstolens praxis framgår att uttrycket ”överföring av samtliga tillgångar eller någon del därav” i den artikeln omfattar överlåtelse av en hel affärsrörelse eller en självständig del av ett företag, inbegripet materiella och, i förekommande fall, immateriella tillgångar som tillsammans utgör ett företag eller en del av ett företag som kan bedriva en självständig ekonomisk verksamhet. Rena överlåtelser av tillgångar omfattas dock inte. För att fastställa

om det är fråga om en sådan överlåtelse som avses i artikel 19 ska en helhetsbedömning av de omständigheter som kännetecknar den aktuella transaktionen göras, varvid det bl.a. ska beaktas om mottagarens avsikt är att driva verksamheten vidare eller att avveckla den (se Mailat, C-17/18, EU:C:2018:1038, punkterna 14–16 och 25 samt där angivna rättsfall).

37. Skatteverket har gjort gällande att redan det förhållandet att den frivilliga skattskyldigheten enligt 9 kap. 5 § ML gick över på bolaget vid förvärvet innebär att detta ska anses ha skett genom en verksamhetsöverlåtelse. Enligt Högsta förvaltningsdomstolens mening är ett sådant synsätt dock inte förenligt med EU-domstolens praxis. Av denna framgår som nämnts att frågan om ett förvärv har skett genom en verksamhetsöverlåtelse ska avgöras utifrån en helhetsbedömning av omständigheterna i det enskilda fallet.

38. Högsta förvaltningsdomstolen konstaterar vidare att Skatteverket inte har lagt fram någon utredning om de närmare omständigheterna kring fastighetsförvärvet. Det är därmed inte visat att bolaget har förvärvat fastigheten genom en verksamhetsöverlåtelse.

39. Skatteverkets överklagande ska således avslås.

Högsta förvaltningsdomstolens avgörande

Högsta förvaltningsdomstolen avslår överklagandet.

I avgörandet deltog justitieråden *Jermsten, Ståhl, Baran, von Essen* och *Anderson*. Föredragande var justitiesekreteraren Ann Linders.

Förvaltningsrätten i Falun (2016-05-25, ordförande *Karlsson Helghe*): Sögård Fastigheter AB (bolaget) har under 2012 förvärvat tre fastigheter som då omfattades av frivillig skattskyldighet. I samband med förvärvet övertog bolaget jämkningsskyldigheten för de investeringsvaror som säljaren tillfört fastigheterna i samband med ombyggnation. I december 2013 sålde bolaget en av fastigheterna till två privatpersoner och den frivilliga skattskyldigheten för den fastigheten upphörde. Av utredningen framgår således att bolaget har varit registrerat för frivillig skattskyldighet för den aktuella fastigheten och att försäljningen av fastigheten har skett till en privatperson vilket innebär att den frivilliga skattskyldigheten upphör. Därmed uppkommer en skyldighet att jämka. Något skäl för att beräkna beloppet på något annat sätt än Skatteverket gjort har inte framkommit.

Bolaget anser att någon jämkning inte ska ske då det utgör hinder för att de belopp som ska erläggas som en följd av jämkningen av ett mervärdesskatteavdrag uppbärs från någon annan än den skattskyldige

person som gjorde avdraget (jfr EU-domstolens dom C-622/11 Pactor Vestgoed). Bolaget menar att den domen utgör ett uttryckligt hinder mot att kräva att en person ska betala tillbaka mervärdesskatt som en annan person har dragit av. Detta kan bara ske, enligt bolaget, när rättigheter och skyldigheter övergår genom fusion enligt aktiebolagslagen.

Skatteverket anser att 3 kap. 25 § ML innebär att köparen av en verksamhet inträder i överlåtarens ställe trots att man anger att omsättning äger rum och att denna tolkning överensstämmer med mervärdesskatte-direktivet (art. 19 och 29). Vidare lyfter Skatteverket fram att regleringen i 9 kap. 5 § ML som anger att om en fastighet som omfattas av frivillig skattskyldighet överläts träder den nye ägaren in i den tidigare ställe när det gäller rättigheter och skyldigheter enligt ML. Eftersom köparen har trätt i säljarens ställe anser Skatteverket att det får anses att det är samma skattskyldiga person som betalar tillbaka skatt till följd av jämkningen som gjorde det ursprungliga skatteavdraget (jfr punkten 36 i domen Pactor Vestgoed) och att den domen inte är relevant för aktuell prövning. Punkten 36 ska tolkas så att när ett mervärdesskatteavdrag som gjorts av en skattskyldig person jämkas, ska de belopp som ska erläggas som en följd av jämkningen betalas in av just den skattskyldige personen. Skatteverket poängterar att verket inte åberopar skillnaden mellan direktivet och den svenska lagstiftningen till nackdel för den skattskyldige utan tillämpar den svenska lagstiftningen.

Av den dom som bolaget har åberopat (Pactor Vestgoed) framgår att det sjätte mervärdesskattedirektivet ska tolkas så att det utgör hinder för de belopp som ska erläggas, som en följd av jämkningen av ett mervärdesskatteavdrag, uppbärs av någon annan än den skattskyldiga personen som gjorde avdraget.

Förvaltningsrätten delar inte bolagets bedömning att den åberopade domen från EU-domstolen innebär att skyldigheten att jämkna tidigare avdrag för ingående mervärdesskatt inte skulle vara möjligt när fastigheten har överlåtits och senare även sålts vidare till privatpersoner. Av 9 kap. 5 § ML framgår att en fastighetsägare som överlåter en fastighet ska, om han fortsätter uthyrningen eller upplåtelsen av fastigheten efter försäljningen, vara skattskyldig för denna verksamhet till dess den nye ägaren tillträder fastigheten. Av andra stycket samma paragraf framgår att från och med tillträdesdagen övergår den frivilliga skattskyldigheten på den nye ägaren som då inträder i den tidigare ägarens ställe när det gäller rättigheter och skyldigheter enligt mervärdesskattelagen. Förvaltningsrätten ansluter sig Skatteverkets bedömning att bolaget har trätt in i den tidigare innehavarens ställe när det gäller rättigheter och skyldigheter enligt ML och därmed får bolaget anses vara den skattskyldige person som ska betala tillbaka skatt till följd av jämkningen som gjorde det

ursprungliga avdraget. Vad bolaget har anfört föranleder inte någon annan bedömning. Något avtal enligt 8 a kap. 12 § ML har inte heller träffats. Överklagandet ska därmed avslås.

– Förvaltningsrätten avslår överklagandet.

Kammarrätten i Sundsvall (2017-06-02, Nihlén, Ebbing och Odmark [skiljaktig]):

Frågan i målet är om bolaget är skyldigt att genom jämkning betala tillbaka den ingående mervärdesskatt avseende investeringsvaror som tidigare fastighetsägare dragit av.

Bolaget har anfört att bestämmelserna om jämkning i mervärdesskattelagen, ML, strider mot EU-rätten och därför inte ska tillämpas i målet.

I EU-domstolens avgörande Pactor Vastgoed (C-622/11, EU:C:2013:649) har domstolen uttalat sig om jämkning av mervärdesskatt. EU-domstolen konstaterade då att det inte är uttryckligen angivet i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter vilken skattskyldig som ska betala skatteskulder som följer av jämkningen av ett mervärdesskatteavdrag, men att det inte innebär att medlemsstaterna har rätt att fritt besluta om vem som ska vara skyldig att betala mervärdesskatten. EU-domstolen uttalade vidare att det sjätte mervärdesskatte-direktivet ska tolkas så att det är just den skattskyldiga person som gjort ett mervärdesskatteavdrag som ska betala vid jämkning av avdraget (se punkterna 30-31, 35–36 och 47).

EU-domstolen ansåg att en tolkning av bestämmelsen där jämkning skulle kunna träffa en annan skattskyldig person än den som tagit emot en leverans av varor eller tjänster skulle vara oförenlig med de mål som eftersträvas, nämligen att öka avdragens exakthet för att garantera mervärdesskattens neutralitet och skapa ett nära och direkt samband mellan rätten att dra av ingående mervärdesskatt och användandet av de relevanta varorna och tjänsterna i samband med skattepliktiga transaktioner (se punkterna 34 och 37).

Av EU-domstolens avgörande följer att jämkningsskyldigheten inte kan åläggas någon annan skattskyldig person än den som har gjort avdraget. Skatteverket har som skäl för att jämkning ändå kan ske hos bolaget anfört att det är fråga om en verksamhetsöverlåtelse och att bolaget därmed trätt i den tidigare fastighetsägarens ställe. EU-domstolens uttalanden är dock så entydiga och generellt formulerade att det saknar betydelse om det är fråga om en verksamhetsöverlåtelse eller ett rent fastighetsförvärv. Att sjätte mervärdesskattedirektivet numera har ersatts av rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (mervärdesskattedirektivet) torde inte medföra någon skillnad i detta avseende. De bestämmelser i ML som innebär att jämkningsskyldigheten kan överföras till en annan person

måste därmed anses oförenliga med EU-rätten. Skatteverket har mot denna bakgrund inte haft rätt att överföra jämkningsskyldigheten på bolaget för det avdrag som den tidigare fastighetsägaren har gjort. Överklagandet ska därför bifallas.

– Kammarrätten ändrar förvaltningsrättens dom och förklarar att Sögård Fastigheter AB inte är skyldigt att genom jämkning återföra tidigare gjorda avdrag för ingående mervärdesskatt.

Odmark var skiljaktig och anförde:

Av EU-domstolens avgörande i *Pactor Vastgoed* följer att jämkningsskyldigheten inte kan åläggas någon annan person än den som gjort avdraget. Skatteverket har dock anført att så inte är fallet eftersom bolaget vid en verksamhetsöverlåtelse är att jämställa med den tidigare ägare som gjort avdraget.

Det har inte framkommit annat än att transaktionen när bolaget förvärvade aktuella fastigheter varit en verksamhetsöverlåtelse i ML:s mening. Högsta förvaltningsdomstolen har i rättsfallet HFD 2014 ref. 1 funnit att 3 kap. 25 § ML, mot bakgrund av artiklarna 5.8 och 6.5 i direktivet 77/388/EEG (numera artiklarna 19 och 29 i mervärdesskattedirektivet), ska tolkas som att vid en verksamhetsöverlåtelse ska någon överföring inte anses ha skett. Om någon överföring inte ska anses ha skett får bolaget därmed anses ha samma rättigheter och skyldigheter som den tidigare ägaren.

I *Pactor Vastgoed* var det fråga om en jämkningsskyldighet som härrörde från själva försäljningen till *Pactor Vastgoed*, en försäljning som retroaktivt undantogs från mervärdesskatteplikt. *Pactor Vastgoed*'s innehav har därför aldrig kunnat ha något samband med mervärdesskattepliktiga transaktioner. Vad gäller bolagets fastighetsinnehav skiljer sig förhållandena mot de i *Pactor Vastgoed*. Det var först i och med bolagets försäljning av fastigheten som den frivilliga skattskyldigheten upphörde. Det synes mot denna bakgrund inte vara oförenligt med det mål som EU-domstolen angett (p. 34) att det är bolaget som har skyldighet att jämka tidigare avdrag.

Då bolaget, till följd av att någon överföring inte ska anses ha skett, har samma skyldigheter som tidigare ägare som gjort avdraget finns inte hinder mot att ålägga bolaget jämkningsskyldighet. Överklagandet ska därför avslås.